

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 1ης Οκτωβρίου 2009*

Στην υπόθεση C-370/07,

με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, η οποία ασκήθηκε στις 2 Αυγούστου 2007,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Valero Jordana και C. Zadra, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους J.-P. Jacqué, F. Florindo Gijón και K. Michael,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενου από το:

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας,
εκπροσωπούμενο από τους E. Jenkinson και I. Rao, επικουρούμενους από τον
D. Wyatt, QC,

παρεμβαίνον,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, J.-C. Bonichot,
J. Makarczyk, L. Bay Larsen (εισηγητή) και C. Toader, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως
της 4ης Μαρτίου 2009,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη
συνεδρίαση της 23ης Απριλίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί την ακύρωση της απόφασης του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 24ης Μαΐου 2007, για τον καθορισμό της θέσεως που πρέπει να ληφθεί εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας όσον αφορά ορισμένες προτάσεις που υποβλήθηκαν κατά τη δέκατη τέταρτη σύνοδο της Διάσκεψης των Μερών της Σύμβασης για το διεθνές εμπόριο των ειδών άγριας πανίδας και χλωρίδας που απειλούνται με εξαφάνιση (CITES), που οργανώθηκε στη Χάγη (Κάτω Χώρες), από τις 3 έως τις 15 Ιουνίου 2007 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Το άρθρο 253 ΕΚ ορίζει τα εξής:

«Οι κανονισμοί, οι οδηγίες και οι αποφάσεις που εκδίδονται από κοινού από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, καθώς και οι κανονισμοί, οι οδηγίες και οι αποφάσεις του Συμβουλίου ή της Επιτροπής, πρέπει να αιτιολογούνται και να αναφέρονται στις προτάσεις ή γνώμες που απαιτούνται κατά την παρούσα Συνθήκη.».

- 3 Σύμφωνα με το άρθρο 300, παράγραφος 2, ΕΚ, όπως τροποποιήθηκε με τη Συνθήκη της Νίκαιας:

«Με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων της Επιτροπής στον τομέα αυτό, η υπογραφή, η οποία ενδέχεται να συνοδεύεται από απόφαση περί προσωρινής εφαρμογής πριν από την έναρξη ισχύος, και η σύναψη των συμφωνιών, αποφασίζονται από το Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία μετά από πρόταση της Επιτροπής. Το Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα όταν η συμφωνία αφορά τομέα στον οποίο απαιτείται ομοφωνία για τη θέσπιση εσωτερικών κανόνων, καθώς και προκειμένου περί συμφωνιών του άρθρου 310.

Κατά παρέκκλιση από τους κανόνες της παραγράφου 3, η ίδια διαδικασία εφαρμόζεται και για απόφαση περί αναστολής της εφαρμογής συμφωνίας, καθώς και για τον καθορισμό των θέσεων που θα υιοθετηθούν εξ ονόματος της Κοινότητας, σε όργανο το οποίο συνιστάται από συμφωνία, όταν το εν λόγω όργανο καλείται να λάβει αποφάσεις που παράγουν έννομα αποτελέσματα, με εξαίρεση τις αποφάσεις που συμπληρώνουν ή τροποποιούν το θεσμικό πλαίσιο της συμφωνίας.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενημερώνεται αμέσως και εμπεριστατωμένα για οποιαδήποτε απόφαση η οποία λαμβάνεται δυνάμει της παρούσας παραγράφου και η οποία αφορά την προσωρινή εφαρμογή ή την αναστολή συμφωνιών, ή τον καθορισμό της θέσης της Κοινότητας σε όργανο που συνιστάται από συμφωνία.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 4 Η Σύμβαση για το διεθνές εμπόριο των ειδών άγριας πανίδας και χλωρίδας που απειλούνται με εξαφάνιση, που υπεγράφη στις 3 Μαρτίου 1973 στην Ουάσιγκτον (στο εξής: CITES), τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1975. Αποσκοπεί στην προστασία των άγριων ειδών πανίδας και χλωρίδας που απειλούνται με εξαφάνιση, κυρίως περιορίζοντας ή ρυθμίζοντας το εμπόριό τους.

- 5 Η Κοινότητα δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση CITES. Έχει την ιδιότητα του παρατηρητή κατά τις Διασκέψεις των Μερών. Ωστόσο, λαμβάνει μέτρα αυτόνομα από το 1982, τα οποία αποσκοπούν στην εκτέλεση, εντός της Κοινότητας, των υποχρεώσεων των κρατών μελών που απορρέουν από τη CITES.

- 6 Το πλέον πρόσφατο νομοθέτημα που θεσπίστηκε για την αυτόνομη εφαρμογή της CITES είναι ο κανονισμός (ΕΚ) 338/97 του Συμβουλίου, της 9ης Δεκεμβρίου 1996, για την προστασία των ειδών άγριας πανίδας και χλωρίδας με τον έλεγχο του εμπορίου τους (ΕΕ 1997, L 61, σ. 1). Θεσπίστηκε βάσει του άρθρου 130 Σ, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (που κατέστη, κατόπιν τροποποιήσεως, το άρθρο 175, παράγραφος 1, ΕΚ).

- 7 Στις 4 Απριλίου 2007, η Επιτροπή διαβίβασε στο Συμβούλιο μια πρόταση για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρόταση η οποία ανέφερε, όσον αφορά τη νομική βάση της αποφάσεως αυτής, αφενός, τα άρθρα 175, παράγραφος 1, ΕΚ και 133 ΕΚ, και, αφετέρου, το άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.

- 8 Στις 24 Μαΐου 2007, το Συμβούλιο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία δεν αναφέρει τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται.

- 9 Με έγγραφο της 14ης Ιουνίου 2007, το Συμβούλιο διαβίβασε την εν λόγω απόφαση στο Κοινοβούλιο.

10 Η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ως εξής:

«Άρθρο 1

Η θέση της Κοινότητας όσον αφορά τομείς που εμπίπτουν στο πεδίο των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας στη [δέκατη τέταρτη σύνοδο της Διάσκεψης των Μερών της] CITES την οποία θα εκφράζουν τα κράτη μέλη, ενεργώντας από κοινού προς το συμφέρον της Κοινότητας θα είναι σύμφωνη με τις θέσεις που περιέχονται στα παραρτήματα της παρούσας απόφασης.

Άρθρο 2

Εάν στο διάστημα μεταξύ της έγκρισης της παρούσας απόφασης και μέχρι τη [δέκατη τέταρτη σύνοδο της Διάσκεψης των Μερών] ή κατά τη διάρκειά της κοινοποιηθούν νέα επιστημονικά ή τεχνικά στοιχεία τα οποία είναι πιθανό να επηρεάσουν τη θέση που αναφέρεται στο άρθρο 1, ή εάν κατατεθούν νέες προτάσεις κατά τη διάρκεια της [συνόδου] για τις οποίες η Κοινότητα δεν έχει λάβει ακόμη θέση, η θέση της Κοινότητας όσον αφορά τομείς που εμπίπτουν στο πεδίο των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας διαμορφώνεται με επιτόπιο συντονισμό προτού η [Διάσκεψη των Μερών κληθεί] να ψηφίσει επ' αυτών των προτάσεων.»

Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία

11 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

12 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή,
- επικουρικώς, και στον βαθμό που το Δικαστήριο θα ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, να κρίνει ότι τα αποτελέσματα της αποφάσεως αυτής είναι οριστικά, και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

13 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Νοεμβρίου 2007, επετράπη στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

Επί της προσφυγής*Επί του παραδεκτού*

- 14 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, στο πλαίσιο προκαταρκτικής παρατηρήσεως διαδικαστικής φύσεως, ότι η προσφυγή είναι άνευ αντικειμένου, επειδή η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ήδη παραγάγει όλα τα έννομα αποτελέσματά της, δεδομένου ότι η θέση της Κοινότητας που περιέχεται σε αυτήν εκφράστηκε κατά τη Διάσκεψη των Μερών της CITES που πραγματοποιήθηκε στη Χάγη από τις 3 έως τις 15 Ιουνίου 2007.
- 15 Η Επιτροπή, η οποία διευκρινίζει ότι η άσκηση της υπό κρίση προσφυγής αποσκοπεί στην εκ μέρους του Δικαστηρίου έκδοση αποφάσεως η οποία θα αποκλείει την έκδοση, στο μέλλον, αποφάσεων του Συμβουλίου οι οποίες δεν θα αναφέρουν τη νομική τους βάση στο πλαίσιο της Διάσκεψης των Μερών της CITES, υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.
- 16 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή δεν οφείλει να αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον για να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά τέτοιων αποφάσεων (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση της 26ης Μαρτίου 1987, 45/86, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1493, σκέψη 3).
- 17 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι το Δικαστήριο έχει δεχθεί το παραδεκτό προσφυγών με τις οποίες ζητήθηκε η ακύρωση πράξεως η οποία είχε ήδη εκτελεσθεί ή η οποία δεν ίσχυε πλέον κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής. (βλ. αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie και AKZO Chemie UK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21, και της 26ης Απριλίου 1988, 207/86, Apesco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2151, σκέψη 16).
- 18 Κατά συνέπεια, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 19 Η Επιτροπή προβάλλει ένα μοναδικό λόγο προς στήριξη της προσφυγής της, ο οποίος αντλείται από την παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που επιβάλλει το άρθρο 253 ΕΚ, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αναφέρει τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται.
- 20 Η Επιτροπή τονίζει ότι είχε προτείνει να θεωρηθούν, ως ουσιαστική νομική βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 133 ΕΚ και 175 ΕΚ, δεδομένου ότι, στο πλαίσιο της CITES, η ρύθμιση του εμπορίου των ειδών και η διατήρηση των ειδών αυτών ήταν εξίσου σημαντικές. Η απουσία αναφοράς της διττής αυτής νομικής βάσης στέρησε τα οικεία κοινοτικά θεσμικά όργανα και τα κράτη μέλη από ενδείξεις σχετικά με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους και συνεπώς σχετικά με τον αντίστοιχο ρόλο τους στο πλαίσιο της Διάσκεψης των Μερών της CITES. Το γεγονός ότι ο κανονισμός 338/97 στηρίζεται αποκλειστικά στο άρθρο 175 ΕΚ, και όχι στις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 133 ΕΚ και 175 ΕΚ, δεν έχει σημασία, καθόσον ο καθορισμός της νομικής βάσης μιας πράξης πρέπει να πραγματοποιείται λαμβανομένων υπόψη του σκοπού και του περιεχομένου της και όχι της νομικής βάσης που χρησιμοποιήθηκε για την έκδοση παρόμοιων πράξεων.
- 21 Όσον αφορά τη διαδικαστική νομική βάση, η Επιτροπή αναφέρει ότι μόνο μια απόφαση του Συμβουλίου στηριζόμενη στο άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ μπορεί να αποτελέσει το κατάλληλο νομικό μέσο για να καθοριστεί η θέση της Κοινότητας όταν πρέπει να εκδοθεί απόφαση της Διάσκεψης των Μερών της CITES παράγουσα έννομα αποτελέσματα και το κοινοτικό κεκτημένο μπορεί να επηρεασθεί συνεπεία αυτής της έκδοσης. Η παράλειψη της εν λόγω βάσης ήταν πηγή μεγάλης αβεβαιότητας σχετικά με τη διαδικασία που πράγματι ακολούθησε το Συμβούλιο και επηρέασε τις προνομίες του Κοινοβουλίου.

- 22 Αναφερόμενη στην προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Συμβουλίου, η Επιτροπή ισχυρίζεται επίσης ότι η νομική βάση της προσβαλλομένης απόφασης δεν μπορεί να συναχθεί από άλλα στοιχεία αυτής. Εξάλλου, το Συμβούλιο απέφυγε να περιλάβει στην προσβαλλόμενη απόφαση οποιαδήποτε αναφορά στη Συνθήκη.
- 23 Η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα του Συμβουλίου που αντλείται από το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ. Τονίζει συναφώς ότι η διάκριση μεταξύ των δύο τύπων αποφάσεων που πραγματοποίησε το Συμβούλιο με βάση τη χρήση δύο διαφορετικών όρων στη γερμανική απόδοση της Συνθήκης («Entscheidung» και «Beschluss»), η οποία δεν απαντά παρά σε δύο μόνον άλλες γλωσσικές αποδόσεις της Συνθήκης, δηλαδή στην ολλανδική (beschikking και besluit) και στη σλοβενική (odločba και sklep), δεν έχει κανένα έρεισμα στη Συνθήκη. Συγκεκριμένα, η Συνθήκη δεν κάνει καμία διάκριση μεταξύ των αποφάσεων του άρθρου 253 ΕΚ και των λοιπών αποφάσεων. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι οι πράξεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ προσδιορίζονται με τον όρο «αποφάσεις» και ότι, ιδίως, η αγγλική και η γαλλική απόδοση της Συνθήκης, εξεταζόμενες στο πλαίσιο τους, είναι σύμφωνες με την ορολογία αυτή.
- 24 Η απουσία αναφοράς της νομικής βάσης στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί, κατά την Επιτροπή, από το γεγονός ότι η απόφαση αυτή απευθύνεται μόνο στα μέρη που μετέσχον στην έκδοσή της, καθόσον είναι αναγκαίο να προφυλαχθούν οι προνομίες των θεσμικών οργάνων και να μην παρακωλυθεί ο δικαστικός έλεγχος που ασκεί το Δικαστήριο.
- 25 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη λυσιτέλεια, εν προκειμένω, της αναφοράς στην απόφαση της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, αποκαλούμενη ΑΕΤΡ, (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 729), η οποία αφορούσε ορισμένες «διαπραγματεύσεις του Συμβουλίου», δεδομένου ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, αμφισβητείται μια απόφαση του Συμβουλίου η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και η οποία διαλαμβάνεται ρητώς στο άρθρο 253 ΕΚ. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, αντιθέτως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση ΑΕΤΡ, αμφισβητούνταν μια πράξη που είχε εκδοθεί βάσει των πολύ ιδιαίτερων περιστάσεων της υπόθεσης, η οποία είχε θεωρηθεί έγκυρη από το Δικαστήριο μόνον υπό αυτές τις περιστάσεις και για την οποία η Επιτροπή είχε εκφράσει τη συμφωνία της.

- 26 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απουσία αναφοράς της νομικής βάσης στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποτελεί αμιγώς τυπικό ελάττωμα, στον βαθμό που, κατά το Δικαστήριο, η επιλογή της προσήκουσας νομικής βάσης ενέχει σπουδαιότητα συνταγματικού χαρακτήρα (γνωμοδότηση 2/00, της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Συλλογή 2001, σ. I-9713, σκέψη 5), οπότε μια τέτοια παράλειψη συνιστά παράβαση θίγουσα τη συνταγματική ισορροπία που προβλέπει η Συνθήκη μεταξύ των θεσμικών οργάνων και μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών. Επιπλέον, το Συμβούλιο απάλειψε σκοπίμως την επίμαχη αναφορά στη νομική βάση, αφήνοντας έτσι να εννοηθεί ότι δεν συμφωνούσε με την ανάγκη ρητής αναφοράς της.
- 27 Περαιτέρω, η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ δεν τηρήθηκε, στον βαθμό που η προσβαλλόμενη απόφαση δεν διαβιβάστηκε στο Κοινοβούλιο παρά τρεις εβδομάδες μετά την έκδοσή της, ήτοι στις 14 Ιουνίου 2007, οπότε η καθυστερημένη αυτή διαβίβαση παρακώλυσε την άσκηση των προνομίων του Κοινοβουλίου.
- 28 Τέλος, η Επιτροπή αμφισβητεί τη λυσιτέλεια των συμπληρωματικών παρατηρήσεων του Συμβουλίου σχετικά με την πρακτική που αφορά τον καθορισμό των κοινοτικών θέσεων και υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία, μια απλή πρακτική του Συμβουλίου δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τους κανόνες που θέτει η Συνθήκη (απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 1988, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, 68/86, Συλλογή 1988, σ. 855, σκέψη 24).
- 29 Το Συμβούλιο προβάλλει, ως κύριο επιχείρημα, ότι, εν προκειμένω, δεν είχε την υποχρέωση να αναφέρει τη νομική βάση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, στον βαθμό που αυτή αποτελεί απόφαση *sui generis*, γνωστή στα γερμανικά ως «Beschluß», η οποία εκδόθηκε από το Συμβούλιο στο πλαίσιο των εξωτερικών σχέσεων της Κοινότητας, σύμφωνα με το άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Η απόφαση αυτή πρέπει να διακρίνεται από την απόφαση που προσδιορίζεται με τον γερμανικό όρο «Entscheidung» και η οποία διαλαμβάνεται στα άρθρα 249 ΕΚ και 253 ΕΚ.
- 30 Υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είχε αντίκτυπο μόνο στις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών και στις σχέσεις μεταξύ θεσμικών οργάνων και, επομένως, δεν είχε καμία επίδραση στα εκ του νόμου δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των τρίτων, όπως είναι τα φυσικά πρόσωπα ή οι εταιρείες, η υποχρέωση αιτιολογήσεως δεν έχει λόγο ύπαρξης, καθόσον η εν λόγω

απόφαση απευθύνεται μόνο στα μέρη που μετέσχον στην έκδοσή της. Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση ΑΕΤΡ, η οποία αφορούσε «διαπραγματεύσεις του Συμβουλίου» για τη σύναψη διεθνούς συμφωνίας, η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί «Beschluss» και, υπό την ιδιότητα αυτή, δεν περιλαμβάνεται στον εξαντλητικό κατάλογο των πράξεων που υπόκεινται στην υποχρέωση αιτιολόγησεως.

- 31 Ως επικουρικό επιχείρημα, το Συμβούλιο υποστηρίζει, παραπέμποντας στην απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2004, C-210/03, *Swedish Match* (Συλλογή 2004, σ. I-11893, σκέψη 44), ότι η απουσία αναφοράς, σε μια πράξη, της νομικής βάσης αυτής δεν συνιστά παρά αμιγώς τυπικό ελάττωμα. Συγκεκριμένα, η απουσία αυτής της αναφοράς στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν είχε καμία επίπτωση στη διαδικασία που εφαρμόστηκε για την έκδοσή της, διότι, εν προκειμένω, τηρήθηκε η διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Το Συμβούλιο διευκρινίζει συναφώς ότι η διάταξη αυτή απαιτεί μόνο τη διαβίβαση της οικείας αποφάσεως στο Κοινοβούλιο προς ενημέρωση, αλλά δεν ορίζει καμία προθεσμία και ουδόλως το υποχρεώνει να υποβάλει την απόφαση αυτή σε κοινοβουλευτικό έλεγχο.
- 32 Όσον αφορά τη διττή ουσιαστική νομική βάση που πρότεινε η Επιτροπή, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, εφόσον ο κανονισμός 338/97 είχε εκδοθεί βάσει του άρθρου 130 Σ της Συνθήκης και μόνον, δεν ήταν δυνατόν να υπάρξει, στο πλαίσιο του Συμβουλίου, η ειδική πλειοψηφία που θα καθιστούσε δυνατή τη χρησιμοποίηση της ως άνω προταθείσας νομικής βάσης.
- 33 Κατά το Συμβούλιο, ήταν σημαντικό να καθοριστεί μια θέση της Κοινότητας σύμφωνα με τις διαδικασίες της Συνθήκης πριν από την έναρξη της δέκατης τέταρτης συνόδου της Διάσκεψης των Μερών της CITES. Η απουσία αναφοράς της νομικής βάσης της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είχε καμία επίπτωση στη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως αυτής, στη δεσμευτική φύση της ή στις διαπραγματεύσεις που διεξήχθησαν στο πλαίσιο της εν λόγω διάσκεψης, ούτε στον ρόλο που διαδραμάτισαν η Επιτροπή και τα κράτη μέλη στις διαπραγματεύσεις αυτές. Το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι ο ρόλος της Επιτροπής στις διαπραγματεύσεις αυτές ήταν καθορισμένος –και περιορισμένος– από το γεγονός ότι η Κοινότητα δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος της Σύμβασης CITES και όχι από την απουσία αναφοράς της νομικής βάσης της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 34 Το Συμβούλιο τονίζει ότι η απουσία αναφοράς της νομικής βάσης στην προσβαλλόμενη απόφαση ομοίως δεν είχε επίπτωση στην έκδοση της αντίστοιχης εσωτερικής κοινοτικής πράξης, στον βαθμό που το άρθρο 19 του κανονισμού 338/97 προβλέπει ότι η έγκριση, μεταξύ άλλων, των τροποποιήσεων των παραρτημάτων του κανονισμού αυτού, κατόπιν των αποφάσεων της Διάσκεψης των Μερών και των αποφάσεων της μόνιμης επιτροπής της CITES, υπόκειται σε διαδικασία «επιτροπολογίας».
- 35 Το Συμβούλιο επισημαίνει επιπλέον ότι η πρακτική καθορισμού των θέσεων της Κοινότητας ποικίλλει αρκετά και εξακολουθεί να ποικίλλει μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Νίκαιας. Αφενός, υπάρχουν αποφάσεις του Συμβουλίου που αναφέρουν είτε αποκλειστικά την ουσιαστική νομική βάση είτε αποκλειστικά το άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Αφετέρου, δεν είναι ασυνήθιστο να καθορίζονται οι κοινοτικές θέσεις από την εκ μέρους του Συμβουλίου άμεση έγκριση του κειμένου σε σχέση με το οποίο πρέπει να καθοριστεί η σχετική θέση, χωρίς η έγκριση αυτή να συνοδεύεται από απόφαση *sui generis*. Στις τελευταίες αυτές περιπτώσεις, το Συμβούλιο αποφάσιζε πάντοτε μετά από πρόταση της Επιτροπής, λαμβάνοντας υπόψη τον τύπο που αυτή είχε προτείνει.
- 36 Το Ηνωμένο Βασίλειο, αφενός μεν, υποστηρίζει το σύνολο της επιχειρηματολογίας του Συμβουλίου, αφετέρου δε, προσθέτει ότι το άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ δεν περιέχει καμία διάταξη που θα είχε ως αποτέλεσμα να αντικατασταθούν οι πράξεις *sui generis* από τις αποφάσεις του άρθρου 249 ΕΚ στον οικείο τομέα. Επιπλέον, η συμμετοχή της Επιτροπής στη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης απόφασης, καθώς και στις διαπραγματεύσεις σχετικά με τη CITES, παρέσχε στο θεσμικό αυτό όργανο όλες τις νομικές εγγυήσεις που το άρθρο 253 ΕΚ αποσκοπεί να διασφαλίσει στους τρίτους. Οι πράξεις *sui generis* παρέχουν στην Κοινότητα την απαραίτητη ευλυγισία για να μετέχει αποτελεσματικά στα όργανα που δημιουργούνται από διεθνείς συμφωνίες και θα ήταν αντίθετη προς τα συμφέροντα της Κοινότητας η επιβολή της υποχρέωσης στο Συμβούλιο να διευκρινίζει τη νομική βάση κάθε απόφασης του ίδιου είδους με την επίμαχη εν προκειμένω απόφαση. Το Ηνωμένο Βασίλειο διευκρινίζει ότι το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν υπέχει αυστηρή υποχρέωση αναφοράς της νομικής βάσης μιας πράξης *sui generis*, σύμφωνα με το άρθρο 253 ΕΚ, δεν σημαίνει ότι οφείλει να απέχει από την αναφορά αυτή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 37 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως, όπως αυτή θεσπίζεται με το άρθρο 253 ΕΚ, επιβάλλει ότι όλες οι οικείες πράξεις πρέπει να εκθέτουν τους λόγους που οδήγησαν το θεσμικό όργανο στην έκδοσή τους, ούτως ώστε το Δικαστήριο να μπορεί να ασκεί τον έλεγχό του, τα δε κράτη μέλη αλλά και οι ενδιαφερόμενοι τρίτοι να λαμβάνουν γνώση των συνθηκών υπό τις οποίες τα κοινοτικά όργανα εφάρμοσαν τη Συνθήκη (βλ., μεταξύ άλλων, κατά την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, απόφαση της 17ης Μαΐου 1994, C-41/93, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-1829, σκέψη 34).
- 38 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η υποχρέωση αναφοράς της νομικής βάσης μιας πράξης εμπίπτει στην υποχρέωση αιτιολογήσεως (βλ. μεταξύ άλλων, αποφάσεις Επιτροπή κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 9, και της 20ής Σεπτεμβρίου 1988, 203/86, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4563, σκέψεις 36 έως 38).
- 39 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επίσης ότι η ασφάλεια δικαίου επιβάλλει κάθε πράξη η οποία σκοπεί στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων να αντλεί την υποχρεωτική της ισχύ από διάταξη του κοινοτικού δικαίου η οποία πρέπει ρητώς να αναφέρεται ως νομική βάση της και η οποία ορίζει τη νομική μορφή που πρέπει να έχει η εν λόγω πράξη (απόφαση της 16ης Ιουνίου 1993, C-325/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3283, σκέψη 26).
- 40 Με βάση τα προεκτεθέντα, πρέπει να καθοριστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση μπορούσε εγκύρως να εκδοθεί χωρίς να αναφερθεί η νομική της βάση. Προς τούτο, πρέπει να εξεταστεί αν η απόφαση αυτή υπόκειται στην υποχρέωση αιτιολογήσεως και αν πρέπει, κατά συνέπεια, να αναφέρει τη νομική της βάση.
- 41 Προς στήριξη των αντίστοιχων θέσεών τους, οι διάδικοι προβάλλουν κυρίως επιχειρήματα ορολογικής φύσεως, στηριζόμενα στις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου 300, παράγραφος 2, ΕΚ. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ, η οποία προσδιορίζεται στα γερμανικά με τον όρο «Entscheidung», και ότι πρέπει, κατά

συνέπεια, να είναι αιτιολογημένη. Αντιθέτως, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από το Ηνωμένο Βασίλειο, φρονεί ότι πρόκειται για απόφαση *sui generis*, η οποία προσδιορίζεται στα γερμανικά με τον όρο «Beschluß» και η οποία δεν διαλαμβάνεται στο άρθρο 253 ΕΚ.

42 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο χαρακτηρισμός της προσβαλλομένης αποφάσεως ως αποφάσεως υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ ή ως αποφάσεως *sui generis* δεν είναι εν προκειμένω καθοριστικός προκειμένου να αποφασιστεί αν πρέπει να υπόκειται στην υποχρέωση αιτιολόγησεως. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση αυτή, η οποία δικαιολογείται, μεταξύ άλλων, από τον δικαιοδοτικό έλεγχο τον οποίο πρέπει να μπορεί να ασκήσει το Δικαστήριο, πρέπει να ισχύει για κάθε πράξη η οποία μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Κατά πάγια νομολογία, αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής, υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, όλες οι διατάξεις που θεσπίζονται από τα θεσμικά όργανα, ανεξάρτητα από τον τύπο τους, και οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις ΑΕΤΡ, προαναφερθείσα, σκέψη 42, της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και της 17ης Ιουλίου 2008, C-521/06 Ρ, Αθηναϊκή Τεχνική κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, I-5829, σκέψη 42). Επομένως, καταρχήν, κάθε πράξη παράγουσα έννομα αποτελέσματα υπόκειται στην υποχρέωση αιτιολόγησεως.

43 Εν προκειμένω, βάσει του άρθρου της 1, η προσβαλλόμενη απόφαση καθορίζει τη θέση της Κοινότητας, όσον αφορά τους τομείς που εμπίπτουν στην αρμοδιότητά της, η οποία θα εκφρασθεί από τα κράτη μέλη ενεργώντας από κοινού προς το συμφέρον της Κοινότητας κατά τη δέκατη τέταρτη σύνοδο της Διάσκεψης των Μερών της CITES.

44 Η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί συνεπώς πράξη η οποία παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, καθόσον καθορίζει τη θέση της Κοινότητας στο πλαίσιο της εν λόγω δέκατης τέταρτης συνόδου, και η οποία έχει υποχρεωτικό χαρακτήρα, αφενός, για το Συμβούλιο και την Επιτροπή και, αφετέρου, για τα κράτη μέλη, καθόσον τους επιβάλλει να υπερασπισθούν την εν λόγω θέση.

45 Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να είναι αιτιολογημένη και πρέπει, κατά συνέπεια, να αναφέρει τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να μπορεί το Δικαστήριο να ασκήσει τον δικαιοδοτικό του έλεγχο.

- 46 Η αναφορά της εν λόγω νομικής βάσης επιβάλλεται επίσης εκ της αρχής των κατ' απονομήν αρμοδιοτήτων την οποία θέτει το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, κατά το οποίο η Κοινότητα δρα μέσα στα όρια των αρμοδιοτήτων που της αναθέτει και των στόχων που της ορίζει η Συνθήκη τόσο σχετικά με την εσωτερική όσο και σχετικά με τη διεθνή δράση της Κοινότητας (βλ. γνωμοδότηση 2/94, της 28ης Μαρτίου 1996, Συλλογή 1996, σ. I-1759, σκέψη 24).
- 47 Πρέπει να τονισθεί συναφώς ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η επιλογή της προσήκουσας νομικής βάσης ενέχει σπουδαιότητα συνταγματικού χαρακτήρα καθόσον η Κοινότητα, δεδομένου ότι διαθέτει μόνον κατ' απονομήν αρμοδιότητες, πρέπει να συνδέσει την προσβαλλόμενη πράξη με διάταξη της Συνθήκης η οποία την εξουσιοδοτεί να εκδώσει τέτοια πράξη (βλ., κατά την έννοια αυτή, γνωμοδότηση 2/00, προαναφερθείσα, σκέψη 5).
- 48 Η αναφορά της νομικής βάσης έχει επίσης ιδιαίτερη σημασία προκειμένου να προφυλαχθούν οι προνομίες των κοινοτικών οργάνων τα οποία εμπλέκονται στη διαδικασία έκδοσης μιας πράξης. Έτσι, στην υπό κρίση υπόθεση, μια τέτοια αναφορά μπορεί να έχει επίπτωση στις αρμοδιότητες του Κοινοβουλίου, δεδομένου ότι τα άρθρα 133 ΕΚ, 175 ΕΚ και 300, παράγραφος 2, ΕΚ δεν προβλέπουν στον ίδιο βαθμό τη συμμετοχή του κατά την έκδοση μιας πράξης. Ομοίως, η αναφορά της νομικής βάσης είναι αναγκαία για να καθοριστεί ο τρόπος ψηφοφορίας στο πλαίσιο του Συμβουλίου. Συναφώς, όμως, το άρθρο 300, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΕΚ προβλέπει ότι το Συμβούλιο αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία εκτός, αφενός, όταν η συμφωνία αφορά τομέα στον οποίο απαιτείται ομοφωνία για τη θέσπιση εσωτερικών κανόνων, καθώς και, αφετέρου, προκειμένου περί συμφωνιών του άρθρου 310 ΕΚ.
- 49 Περαιτέρω, η αναφορά της νομικής βάσης καθορίζει την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, μια εφαρμογή μόνο του άρθρου 175 ΕΚ ή του άρθρου 133 ΕΚ δεν θα είχε τις ίδιες συνέπειες στην κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών απ' ό,τι μια ενδεχόμενη συνδυασμένη εφαρμογή των δύο αυτών διατάξεων, δεδομένου ότι άρθρο 133 ΕΚ παρέχει αποκλειστική αρμοδιότητα στην Κοινότητα, ενώ το άρθρο 175 ΕΚ προβλέπει συντρέχουσα αρμοδιότητα μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών. Η παράλειψη αναφοράς της νομικής βάσης μπορεί συνεπώς να

δημιουργήσει σύγχυση όσον αφορά τη φύση της αρμοδιότητας της Κοινότητας και ενδέχεται να αποδυναμώσει την Κοινότητα κατά την υπεράσπιση της θέσης της στο πλαίσιο διεθνών διαπραγματεύσεων.

- 50 Η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έπρεπε να αναφέρει τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται δεν μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω από τα επιχειρήματα που προβάλλουν το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο.
- 51 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα του Συμβουλίου που αντλείται από την προπαρατεθείσα απόφαση ΑΕΤΡ, πρέπει να τονιστεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση και η επίμαχη απόφαση στο πλαίσιο της ως άνω δικαστικής αποφάσεως δεν ελήφθησαν σε συγκρίσιμες καταστάσεις. Συγκεκριμένα, η τελευταία αυτή αφορούσε τον προσήκοντα τρόπο συνεργασίας προκειμένου να εξασφαλισθεί με τον κατά το δυνατόν πιο αποτελεσματικό τρόπο η υπεράσπιση των συμφερόντων της Κοινότητας κατά τη διαπραγμάτευση και τη σύναψη της ευρωπαϊκής συμφωνίας περί της εργασίας των πληρωμάτων των οχημάτων που πραγματοποιούν διεθνείς μεταφορές οδικώς, σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία η νέα κατανομή των αρμοδιοτήτων στο πλαίσιο της Κοινότητας μπορούσε να διακυβεύσει την επιτυχή έκβαση των διαπραγματεύσεων. Επρόκειτο συνεπώς για μια πράξη εκδοθείσα υπό τις ιδιάζουσες περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση ΑΕΤΡ. Κανένα από τα στοιχεία αυτά δεν συντρέχει στην υπό κρίση υπόθεση, στον βαθμό που το Συμβούλιο εξέδωσε μια απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.
- 52 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα του Ηνωμένου Βασιλείου ότι η υπερβολική τυπολατρία βλάπτει σοβαρά την αποτελεσματικότητα της συμμετοχής της Κοινότητας στα όργανα που δημιουργούνται από διεθνείς συμφωνίες, πρέπει να επισημανθεί, αφενός, ότι ναι μεν η ανάγκη ευλυγισίας των μέσων δράσης μπορεί βεβαίως να έχει ορισμένη σημασία στο πλαίσιο διεθνών διαπραγματεύσεων, πλην όμως η Κοινότητα διαθέτει μόνο κατ' απονομή αρμοδιότητες και μπορεί να ενεργεί μόνον εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων αυτών. Αφετέρου, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως εκτιμάται σε σχέση με τη φύση της επίμαχης πράξης και του πλαισίου της (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-333/07, Régie Networks, Συλλογή 2008, σ. I-10807, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, ναι μεν η, λιγότερο ή περισσότερο λεπτομερής ανάλογα με την περίπτωση, αιτιολογία της πράξης αυτής μπορεί βεβαίως να ανταποκριθεί στις ενδεχόμενες δυσχέρειες που προκύπτουν στο πλαίσιο διεθνών διαπραγματεύσεων, πλην όμως η αναφορά της νομικής βάσης της εν λόγω πράξης δεν μπορεί να συνιστά υπερβολική προσπάθεια αιτιολογήσεως. Η αναφορά της νομικής βάσης πρέπει επομένως να θεωρείται, καταρχήν, ελάχιστο στοιχείο με το οποίο μπορεί να

ικανοποιηθεί η απαίτηση αιτιολογήσεως, δεδομένου ότι η Κοινότητα πρέπει να συνδέσει την εκδοθείσα πράξη με μια διάταξη της Συνθήκης η οποία την εξουσιοδοτεί προς τούτο.

- 53 Τρίτον, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το αντλούμενο από τις δεσμευτικές προθεσμίες επιχείρημα το οποίο επίσης προβάλλει το Ηνωμένο Βασίλειο. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η Κοινότητα διαθέτει μόνον αρμοδιότητες κατ' απονομή, το άρθρο της Συνθήκης που της απονέμει την αρμοδιότητά της πρέπει να καθορίζεται προτού η Κοινότητα προβεί σε ενέργεια. Επιπλέον, το ότι αναφέρθηκε κατόπιν η νομική βάση, σε μια πράξη με την οποία σκοπείται η εκτέλεση σε κοινοτικό επίπεδο των τροποποιήσεων που επήλθαν στη CITES, δεν μπορεί να αρκεί, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο, ώστε να τηρηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως, στον βαθμό που η αιτιολογία μιας πράξης πρέπει να περιλαμβάνεται σε αυτήν (βλ. αποφάσεις της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-291/98 P, Sarrío κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9991, σκέψεις 73 και 75, και της 21ης Ιανουαρίου 2003, C-378/00, Επιτροπή κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-937, σκέψη 66).
- 54 Τέλος, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το προβαλλόμενο από το Συμβούλιο επιχείρημα ότι, κατά το παρελθόν, παρεμφερείς αποφάσεις ομοίως δεν ανέφεραν τη νομική βάση στην οποία στηρίζονταν. Συγκεκριμένα, αρκεί να τονιστεί συναφώς ότι μια απλή πρακτική του Συμβουλίου δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τους κανόνες της Συνθήκης και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να δημιουργήσει προηγούμενο δεσμευτικό για τα θεσμικά όργανα της Κοινότητας όσον αφορά την ορθή νομική βάση (αποφάσεις Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 24, και της 26ης Μαρτίου 1996, C-271/94, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-1689, σκέψη 24).
- 55 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έπρεπε, τουλάχιστον, να αναφέρει τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται για να τηρηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως.
- 56 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι η παράλειψη αναφοράς συγκεκριμένης διάταξης της Συνθήκης δεν μπορεί να συνιστά ουσιώδες ελάττωμα, όταν η νομική βάση μιας πράξης μπορεί να καθοριστεί βάσει άλλων στοιχείων αυτής. Ωστόσο, η ρητή αναφορά είναι απαραίτητη όταν, ελλείψει αυτής, οι ενδιαφερόμενοι και το Δικαστήριο παραμένουν στην αβεβαιότητα ως προς την ακριβή νομική βάση (βλ. απόφαση Επιτροπή κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 9).

- 57 Εν προκειμένω, η νομική βάση δεν μπορεί να καθοριστεί βάσει ουδενός στοιχείου της προσβαλλομένης απόφασης. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή απλώς αναφέρεται στην πρόταση απόφασης του Συμβουλίου την οποία υπέβαλε η Επιτροπή. Το σημείο 1 της αιτιολογίας της προσβαλλομένης απόφασης αναφέρει ότι η CITES τέθηκε σε εφαρμογή εντός της Κοινότητας με τον κανονισμό 338/97. Τα σημεία 2 έως 4 της αιτιολογίας αυτής περιορίζονται στο να τονίσουν ότι ορισμένα ψηφίσματα της Διάσκεψης των Μερών της CITES μπορούν να έχουν αντίκτυπο στην κοινοτική νομοθεσία, ότι η Κοινότητα δεν αποτελεί ακόμη συμβαλλόμενο μέρος της CITES και ότι, στις περιπτώσεις στις οποίες οι κοινοτικοί κανόνες καθορίστηκαν προκειμένου να επιτευχθούν οι σκοποί της Συνθήκης, τα κράτη μέλη δεν είναι εξουσιοδοτημένα, πέραν του πλαισίου των κοινοτικών οργάνων, να αναλαμβάνουν υποχρεώσεις που θα μπορούσαν να έχουν επίπτωση στους κανόνες αυτούς ή να τροποποιήσουν το περιεχόμενό τους.
- 58 Από τα υπομνήματα που υποβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει επιπλέον ότι η επιλογή της προσήκουσας νομικής βάσης αποτέλεσε αντικείμενο διαφωνιών στο πλαίσιο του Συμβουλίου. Ομοίως, η Επιτροπή τόνισε συναφώς, χωρίς να αντικρουστεί επί του σημείου αυτού, ότι ορισμένα κράτη μέλη διατύπωσαν αντιρρήσεις όσον αφορά τη διττή ουσιαστική νομική βάση που πρότεινε η Επιτροπή, καθόσον πολλά από αυτά προτιμούν τη χρησιμοποίηση του άρθρου 175 ΕΚ και μόνον, ενώ άλλα κράτη μέλη διατύπωσαν τη διαφωνία τους όσον αφορά την προταθείσα διαδικαστική νομική βάση, η οποία συνίσταται στο άρθρο 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.
- 59 Περαιτέρω, το Συμβούλιο αναφέρει ότι, όταν εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, ενήργησε σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 300, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, αλλά ότι θεώρησε ότι δεν ήταν απαραίτητο να αναφέρει τη διαδικαστική νομική βάση. Διευκρινίζει ότι δεν κατέστη δυνατό να υπάρξει συμφωνία όσον αφορά τη διττή ουσιαστική νομική βάση που πρότεινε η Επιτροπή.
- 60 Επομένως, η νομική βάση της προσβαλλομένης απόφασης δεν μπορεί να συναχθεί σαφώς από την απόφαση αυτή και η έλλειψη αναφοράς της νομικής βάσης εξηγείται από τις διαφωνίες στο πλαίσιο του Συμβουλίου, τουλάχιστον όσον αφορά την ουσιαστική νομική βάση.

- 61 Υπό τις συνθήκες αυτές, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζουν το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο, η έλλειψη αναφοράς, στην προσβαλλόμενη απόφαση, οποιασδήποτε νομικής βάσης δεν μπορεί να θεωρηθεί αμιγώς τυπικό ελάττωμα.
- 62 Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί λόγω του ότι δεν αναφέρει τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται.

Επί του αιτήματος της διατήρησης της ισχύος των αποτελεσμάτων της προσβαλλόμενης αποφάσεως

- 63 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο συναφώς από το Ηνωμένο Βασίλειο, ζητεί από το Δικαστήριο, σε περίπτωση που ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, να διατηρήσει την ισχύ των αποτελεσμάτων αυτής. Η Επιτροπή δεν αντιτάχθηκε στο αίτημα αυτό.
- 64 Κατά το άρθρο 231, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, το Δικαστήριο μπορεί, εφόσον το κρίνει αναγκαίο, να προσδιορίσει εκείνα τα αποτελέσματα ενός ακυρωθέντος κανονισμού που θεωρούνται ότι διατηρούν την ισχύ τους. Η διάταξη αυτή μπορεί να εφαρμοσθεί επίσης, κατ' αναλογία, επί αποφάσεως, οσάκις υφίστανται σοβαροί λόγοι ασφάλειας δικαίου, παρεμφερείς προς εκείνους που ισχύουν σε περίπτωση ακυρώσεως ορισμένων κανονισμών, που δικαιολογούν την εκ μέρους του Δικαστηρίου χρήση της εξουσίας που του απονέμει, στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 231, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ (απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2008, C-155/07, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. I-8103, σκέψη 87 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 65 Πρέπει να τονιστεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποσκοπούσε στον καθορισμό της θέσεως της Κοινότητας όσον αφορά ορισμένες προτάσεις που εξετάστηκαν κατά τη δέκατη τέταρτη σύνοδο της Διάσκεψης των Μερών της CITES που πραγματοποιήθηκε στη Χάγη από τις 3 έως τις 15 Ιουνίου 2007. Δεν αμφισβητείται συναφώς ότι η θέση αυτή της Κοινότητας εκφράστηκε πράγματι από τα κράτη μέλη σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση.

66 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να διατηρηθεί, για λόγους ασφαλείας δικαίου, η ισχύς των αποτελεσμάτων της προσβαλλομένης απόφασεως, της οποίας η ακύρωση αποφασίζεται με την παρούσα απόφαση.

Επί των δικαστικών εξόδων

67 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Συμβουλίου και αυτό ηττήθηκε, πρέπει αυτό να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Κατ' εφαρμογή της παραγράφου 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Ηνωμένο Βασίλειο, που παρενέβη στη δίκη, θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 24ης Μαΐου 2007, για τον καθορισμό της θέσεως που πρέπει να ληφθεί εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας όσον αφορά ορισμένες προτάσεις που υποβλήθηκαν κατά τη δέκατη τέταρτη σύνοδο της Διάσκεψης των Μερών της Σύμβασης για το διεθνές εμπόριο των ειδών άγριας πανίδας και χλωρίδας που απειλούνται με εξαφάνιση (CITES), που οργανώθηκε στη Χάγη (Κάτω Χώρες), από τις 3 έως τις 15 Ιουνίου 2007.

2) Διατηρείται η ισχύς των αποτελεσμάτων της ακυρωθείσας απόφασεως.

- 3) **Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.**

- 4) **Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

(υπογραφές)